

# Ημερολόγιο ασημάντων 494, μέρος Β: Ο κλόουν μας κοιτούσε με απορία/ποιητές με το τσουβάλι για την Ακαδημία



Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

\* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

**Είτε το θέλουμε είτε όχι πρόκειται για θεσμό «όχι παίζουμε», που έδινε μέχρι πρότινος στον κάθε ακαδημαϊκό 8.000 ευρώ μηνιαίως για να σκοτώσει μιγάς στον κλάδο του! Με τη φτωχοποίηση οι απολαβές άρχισαν να στερεύουν κι έπεσαν στο ¼, πάλι καλά.**

**Α**ν μου επέτρεπε να της χαϊδέψω τα μαλλιά...ή να της μετακινήσω ελαφρώς το τσουλουφάκι ...Αλλά πρέπει να τη δω πρώτα. Θα της κάνω τρεις προτάσεις. Μία: να δούμε τα ψηφιακά πλάσματα στο Πεδίον του Άρεως. Τελειώνει στις 10 Ιουλίου και μετά θα μπορούσαμε να πιούμε μπύρες στο νέο Γκρην Πάρκ. Δύο: Προτείνω μονοήμερη στο Αγκίστρι. Τρίτη πρόταση και φαρμακερή: θερινό σινεμά στη Σινεματέκ Λαΐς ή κάπου αλλού. Αυτές είναι οι δυνατότητές μου, περιορισμένου χώρου. Κάποτε μπορούσα να πετάξω στον αέρα. Σαν εναέριος Παρατηρητής (ΕΠΑΡ) πάνω απ'τον Έβρο λίγο μέσα στις τουρκικές θέσεις, τόσο δα...

-Μου τηλεφώνησε ο Πόλυ και μου είπε ότι κόλλησε κορονοϊό, προς ενημέρωσή μου, πάνω που ονειρευόταν ένα ταξίδι με τον υπερσιβηρικό στο Βλαδιβοστόκ 7.7.22 Πέμπτη. Πρέπει να πετάξω τα σκουπίδια, μαζεύτηκαν κάμποσα, όλο λέω να τα πετάξω κι όλο το αμελώ. Θα πνιγούμε στο σκουπίδι.

• Προκήρυξη έδρας στην Ακαδημία (όχι Πλάτωνος). Με ένα συμπάρο δυο τρυγόνια: 1.Προκήρυξη έδρας τακτικού μέλους της Ακαδημίας Αθηνών με τίτλο «Νεοελληνική Φιλολογία» στην Τάξη των Γραμμάτων και των Καλών Τεχνών 2. Προκήρυξη έδρας τακτικού μέλους της Ακαδημίας Αθηνών στον κλάδο της «Ποίησης» στην Τάξη των Γραμμάτων και των Καλών Τεχνών.

Ωουου! ώουου !! ταμ τατατατάμ !!! οι Αθάνατοι αποφάσισαν να μετακινήσουν το ένα πόδι και να το βάλουν πάνω στο άλλο, να δράσουν επιτελικά και ουχί ακαδημαϊκά. Δεν πάει για μπάνια φέτος η ιστορική Ακαδημία, θα εξετάσει ενδελεχώς όλες τις υποψηφιότητες. Τους πέθανε η Δημουλά, φοβούνται και για την υγεία του Βαλτινού ώρα για μεγάλες αποφάσεις : να ενισχύσουν την σέκτα και να κλείσουν στην ασφυκτική αγκαλιά τους αυτόν που Αυτοί θεωρούν άριστο.

Είτε το θέλουμε είτε όχι πρόκειται για θεσμό «όχι παίζουμε», που έδινε μέχρι πρότινος στον κάθε ακαδημαϊκό 8.000 ευρώ μηνιαίως για να σκοτώνει μιγάς στον κλάδο του! Με τη φτωχοποίηση οι απολαβές άρχισαν να στερεύουν κι έπεσαν στο ¼, πάλι καλά. Αυτοί οι καλοί συνταξιούχοι οι οποίοι αμείβονται αδρά από το ελληνικό δημόσιο θα μπορούσαν, όσο αρτηριοσκληρικό κι αν είναι το οικοδόμημα, όσο αντιδραστικό κι αν υπήρξε να κάνουν επιτέλους κάτι, ειδικά από αυτές τις δύο θέσεις (για τα περίφημα Γράμματα και τις καλές μας τέχνες) που προκηρύσσονται σήμερα, πέρα από το να δίνουν βραβεία, παπύρους, μετάλλια και καρφίτσες με στολές μασόνων. Αξίζει πάντα η προσπάθεια όχι για μία απόπειρα άλωσης από τις δυνάμεις της «προόδου και της αλλαγής» -προς Θεού, αλλά για έναν εξωραϊσμό του Ιδρύματος για λίγη αξιοκρατία τουλάχιστον. Δηλαδή όσο και αν δεν θα

ψήφιζα ποτέ τη Δημουλά για τις ανοπίες που έλεγε και τον Βαλτινό που έπαιζε με ένα κοχύλι σε συνέντευξη στη δημόσια τηλεόραση χαϊδεύοντας επιδεικτικά τη σχισμή του όστρακου, υπονοώντας ότι έχει συνεχή επαφή με τη γυναικεία φύση και ρωτώντας προκλητικά την ατυχή δημοσιογράφο «ξέρετε τι είναι αυτό;» και οι δύο τους (παρά την ελαφρότητα του Είναι τους), ήταν μισό βήμα μπροστά σε σχέση με τους υπερουντηρητικούς διανοούμενους που έπαιρναν φόρα και με τις πλάτες του εθνικόφρονος μπαμπα-Μελά κατελάμβαναν τους θώκους του Μαυσωλείου.

Οι άνθρωποι που θα εκλεγούν σήμερα θα μπορούσαν να φέρουν ένα άλλο ανανεωτικό πνεύμα, αν δεν βουλιάζουν και οι ίδιοι στην αδράνεια. Και διαπιστώνεται λειψανδρία στην έδρα για τη νεοελληνική Φιλολογία. Δύο μόνο υποψηφιότητες: Δημηρούλης vs Παπακώστας. (Γυναίκες φιλόλογοι δεν υπάρχουν; Τις πάτησε το πατριαρχικό τρένο;). Ένα κλασικό ντέρμπι με καλούς υποψήφιους. Αν και ένα ντέρμπι Δημηρούλης -Βαγενάς θα ήταν πιο συναρπαστικό. (Αλλά ο Βαγενάς προτίμησε υποψηφιότητα στην Ποίηση ;) διότι «φεύγεις μονάχα όταν ξυπνούν οι γείτονες». Όσο για την έδρα της Ποίησης: συνωστισμός και μαλλιοτράβηγμα (όσοι έχουν ακόμη μαλλιά). Ανάμεσα σε πολύ αξιόλογες υποψηφιότητες ο πανταχού παρών βετεράνος της Ηπτας, όπως και ο ανιδιοτελής αγαπητικός της Βοσκοπούλας, τα πάντα πληρών. Καλό βόλι. Θα επανέλθουμε soon να δούμε αν όλοι οι υποψήφιοι είναι ζωντανό και στις θέσεις τους (Ελπίζω και ο Ημερολογιογράφος)

-Τι το έδωσες, Τίτο θα πάρεις.

-Τι είναι αυτό το πράγμα; Με το ζόρι να γίνω συγγραφέας; Δεν γίνομαι παρόλο που προσπαθώ φιλότιμα. Με το ζόρι να γίνουν ποιητές; με το ζόρι ακαδημαϊκοί; Έλεος με τη ματαιοδοξία των ανθρώπων. Τυπώνουν ένα βιβλίο και φωτογραφίζουν το εξώφυλλο μαζί με το Παρθενώνα ή μαζί με ένα εξωτικό φρούτο. Πιο επιδραστικό θα ήταν να απαθανατίσουν το έργο τους στα χέρια ενός ζπιάνου με ... κομμένο χέρι

Οι αρχές προσπαθούν να διαλευκάνουν τη δολοφονία ενός υποψηφίου για την Ακαδημία Αθηνών στο ευφάνταστο αστυνομικό μυθιστόρημα της Ευτυχίας Γιαννάκη: «Οι ναυαγοί του Αυγούστου».

• Έξω από την ΜΚΟ της Εκκλησίας γωνία Φυλής και Δεριγνύ που φιλοξενεί ασυνόδετα παιδιά ένα ζευγάρι εφήβων χαϊδεύεται προκλητικά στα σκαλάκια. Αν και ανήλικοι τα βρίσκουν τα πατήματά τους όπως τα βρίσκουμε κι εμείς της προχωρημένης νεότητας στα Ουράλια με τις βιονικές, πολεμοχαρείς συντρόφους των Ορέων. Στην είσοδο της διπλανή πόρτας ένας νεαρός παραπληγικός τους κοιτάζει λοξώς, προτού επιχειρήσει με το αμαξίδιό του να μπει στην πολυκατοικία. Τελικά η πρώτη προσπάθεια είναι ανεπι-

τυχής. Να βοηθήσω; ρωτάω αναπηδώντας σαν κατσικάκι - όχι (κοκκινίζει το αφράτο του πρόσωπο), όχι, σας ευχαριστώ πολύ.

• Τα κοινωνικά δίκτυα υπερίσχυαν της λογοτεχνίας. Όσο κι αν κατηγορούμε το διαδίκτυο για την μικροψυχία και την ποταπότητα που βγάζει στην επιφάνεια (ειδικά με τον κομματικό φανατισμό) ενίοτε αναρτώνται κείμενα όπου τύφλα νάχει η καλύτερη λογοτεχνία καθώς σε συγκινούν με την αλήθεια τους και την αμεσότητα. Γιατί είναι η αυθεντικότητα μιας έκφρασης χωρίς περικοκλάδες, ο αυθορμητισμός, το βίωμα, το δικό σου παράπονο που τολμάς να το εκθέσεις δημόσια:

«Με λένε Ζωή και μεγαλώνω μόνη μου τον γιο μου, όταν ο πατέρας του, αρνήθηκε να αναλάβει την ευθύνη και με εγκατέλειψε ενώ ήμουν έγκυος στον τρίτο μήνα. Δεν τον κυνήγησα, δεν διεκδίκησα τίποτα και όσο και αν γκρεμίστηκε ο κόσμος μου, έπρεπε να σταθώ δυνατή για το μωρό που θα ερχόταν. Δεύτερη δοκιμασία όταν το παιδί μου διαγνώστηκε στο φάσμα του αυτισμού. Συνεδρίες, θεραπείες, γραφειοκρατίες και τώρα πια που είναι 7 ετών, παράλληλη στήριξη.

Αποφάσισα μετά επτά χρόνια να του κάνω ένα μεγάλο πάρτι για τα γενέθλιά του και κάλεσα όλη την τάξη, ακόμα και εκείνους που δεν μας είχαν καλέσει στα δικά τους. Το σπίτι μας είναι μονοκατοικία και έχει αυλή και τώρα που ο καιρός άνοιξε, ήταν ευκαιρία να το διασκεδάσουν. Έφερα catering, προσέλαβα έναν κλόουν για τα παιδιά, DJ να παίζει μουσική κατάλληλη για τα παιδιά, είχα αγοράσει δώρα για όλους και τους περίμενα με χαρά. Τελικά; Τελικά από τα 20 παιδάκια ήρθαν τα δύο. Τελικά το να είσαι αυτιστικός στην Ελλάδα είναι όμοιο με το να έχεις λέπρα. Όλοι αποδεχόμαστε τη διαφορετικότητα μέχρι το αυτιστικό να μας καλέσει στο πάρτι του. Τελικά περίσσεψε τόσο φαγητό που το πήγα για τους άπορους στην εκκλησία. Τελικά ο κλόουν μας κοιτούσε με απορία και τα μπαλόνια που είχε φέρει μαζί του για τα παιδάκια, τα μοίραζε στους περαστικούς. Δεν έχω κλάψει περισσότερο στη ζωή μου απ' ότι εκείνη την Κυριακή το βράδυ». (Από μία αναδημοσίευση της καλής φίλης Ελένης Γούλα)

• Πολύ συχνά είμαι απολογητικός, συχνότερα καταγγελτικός, ανάλογα το δικαστήριο που έχω να αντιμετωπίσω, ανάλογα με το δικαστήριο που στήνω μπροστά μου, γιατί πάντα είναι φανταστικό και ποτέ πραγματικό, γιατί η πραγματικότητα είναι απείρως σκληρότερη αλλά αντιμετωπίσιμη, ενώ τα φαντάσματα και το συνειδησιακό δίλημμα δεν παλεύονται εύκολα με φραστικούς καταπέλτες ή με απολογητικά νιαουρίσματα ή ακόμη με απλοποιήσεις και εξορθολογισμούς.